

EL MON SACSEJA L'ESGLÉSIA

Dinovè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

Fotos del pont de Querós 2022-23 a la cua de Susqueda

Es tracta d'una condició sine qua non: l'Església s'ha de veure sempre sacsejada pels vents contraris del món (Mt 14,22-33). El dia en què l'Església no tingui problemes perquè vagi en el mateix sentit, aleshores serà que ha traït la seva missió. Quins poden ser aquests vents contraris avui en dia. M'he proposat fer-ne una llista de deu i són aquests els que m'han sortit: l'opinió pública, els poders econòmics, militars, comercials, socials, mèdics, les parareligions, el nihilisme, el new age, les parapsicologies... N'hi poden haver més i més variats, però penso que aquests deuen ser els fonamentals.

Crida l'atenció que, de bon primer, els vents contraris apareixin atacant la barca de l'Església; en temps de Jesús ja passava. Una mica abans,^{Mt 8,24} ens parla de com es troba travessant el mateix llac amb els deixebles a la barca que es volia enfonsar, però no. Jesús anava a popa dormint i els deixebles estaven ben espantats. De fet, aquesta seria una constant en l'Església: que sembla que s'enfonsi a cada època, a cada moment hi ha un o altre daltabaix, sembla que tot s'hagi d'acabar, però no. Hi ha persones que romanen fermes, que continuen endavant malgrat les crisis, les crítiques, les opinions, i culpes reals dels que formen l'Església a cada moment.

Es podria fer aquí una llarga llista de fets i esdeveniments pels que hi ha hagut motius perquè la gent es desanimés i deixés l'Església. Diguem-ne també deu: les croades de l'edat mitja, l'afany de poder, de diners, de seguretats, els abusos de la pederàstia, les opcions magisterials incompreses, la pretesa antiguitat de les idees cristianes, l'afany de superioritat i de poder de la jerarquia, la distància d'aquesta amb el poble fidel, el fals testimoni. Tothom podria tenir motius per deixar l'Església. A vegades hi ha persones que esperen una excusa per fer-ho, darrera de qualsevol causa que sigui de més o menys importància. Hi ha molts motius i n'hi haurà sempre, però només hi ha una raó per a restar en l'Església i és perquè és la mare i mestra, que ens continua ensenyant l'únic salvador i redemptor: Jesucrist.

Els vents continuen sent contraris però també sabem que Jesús no deixa l'Església mai sola, que serà amb nosaltres fins a la fi del món.^{Mt 28,20} Cert que

en Crist tenim la nostra salvació: només en ell podem avançar en el camí de la vida i de l'eternitat. Per això, l'Església, que posseeix la totalitat dels mitjans de salvació, és el lloc, la comunitat i la funció que estem cridats a ocupar, sense abandonar-la a la primera de canvi. Quan hi ha mal temps, quan ens criden de tots costats perquè l'abandonem, en canvi ens mantenim encara més fermes, perquè sabem que molts poden tenir bones idees però només Crist les ha dutes a la pràctica. Encara més, ell ha volgut que visquéssim la fe en la seva comunitat. Ell ha desactivat els enemics de la raça humana -el mal, el pecat i la mort- perquè ja no tinguin poder, perquè ell els ha vençuts. En Crist ho puc tot, sense ell, no soc res. He rebut el Crist en l'Església i el meu deure és comunicar-lo.

«²⁵Jesús va anar cap a ells caminant sobre l'aigua.» Perquè l'aigua és el reducte desordenat que li queda a Déu en la seva creació.^{Gn 1,21} En les religions veïnes d'Israel els monstres marins eren éssers que controlaven el caos primitiu. En molts casos havien estat divinitzats. El llibre del Gènesi, en canvi, els presenta com a simples criatures de Déu.^{Jb 40,15-41,26} En el domini aquàtic hi resta encara una porció del caos original. L'home no l'acaba de dominar mai, especialment l'home antic. Diem popularment que «el foc té senyor que l'aigua no.» Doncs Jesús camina sobre l'aigua, que significa que sí que hi ha un senyor, que és el Crist, que domina fins allà on per a la majoria resulta impossible. Podem dir que, des de Crist, s'estableix fins i tot una nova creació. Ell termina allò que Déu Pare va començar per obra i gràcia de l'Esperit Sant, i que se'ns explica en les primeres pàgines de l'Escriptura.

El passatge s'acaba amb una professió de fe: «³³realment sou Fill de Déu», després de veure el que Jesús ha fet, caminar sobre l'aigua i

calmar la tempesta. De la mateixa manera la vida del cristià es mou entre la por, el dubte, la súplica i la fe. Però sabem que és Déu mateix qui va treure Jesús de l'abisme de la tomba amb el seu poder i només ell serà capaç de convertir la nostra por en valentia, per a confessar en el perill: «^{Mt 27,34}realment ets el Fill de Déu.» Crist ve a nosaltres, situats lluny de la riba i arrossegats per un vent contrari. D'altres prefereixen rabejar-se en les pròpies pors o discutir la realitat de la presència del Senyor en les onades. El que és veritat, en canvi és que Déu mai no deixa sols els qui creuen en ell i que, si convé, venç la força impetuosa de l'aigua per arribar fins als qui l'esperen.

